

Det uventede

11. okt. 2018/41

(Læsetid: 3 minutter)

Af Poul Henning Krog

Læge og forfatter

Den mørke spættede aflange ”træstamme”, der stille lå ved strandkanten, var ikke vraggods eller en træstamme af birk, men en sprællevende sæl. Den lagde sig i positur, som om den ville sige: ”Jeg har arbejdet inden for filmbranchen og er nu klar!”

To tyskere sad ved sælen og filmede løs. ”Ist der sæl krank?” spurgte jeg. Mit tysk er ikke helt opdateret. På tysk og engelsk forklarede de, at den ikke var syg, men blot var i gang med solbadning. Situationen var heller ikke præget af mavekramper, sår efter kamp, smerter eller opkast men blot en bedårende afslappet spættet sæl. ”Wollen sie eine foto tagen”, spurgte jeg. ”Sehr gern”, svarede manden. En sælsom og uventet oplevelse blev foreviget.

Livet har for mig indeholdt mange overraskelser, hvoraf den første dog var den vigtigste. Tre uger gammel blev jeg reddet fra at brænde inde. Siddende i stuens sofa fik min mor en pludselig indskydelse, hun fløj op på første sal og reddede mig ud af røg og flammer.

I maj 2016 skete der noget uventet. Da det kneb med økonomien til løn i kirken, havde jeg sagt, at jeg måtte undvære løn nogle måneder. Min hustru var mere

præcis, da hun sagde: ”Du må søge et job!” Søge et job, søge et job, tænkte jeg. Skal jeg gå med aviser? Skal jeg sidde i Rema 1000? Det er meget længe siden, jeg har været hospitalslæge. Min selvtillid var af begrænset størrelse. Sandt at sige faktisk ret lille på dette punkt. Jeg har altid interesseret mig for psykologi og psykiatri og fik lavet mit første cv og sendte tre ansøgninger afsted. Der var en 1 års introstilling i psykiatri ledig i Roskilde, Svendborg og Horsens.

Telefonen ringede nogle dage senere, det var hemmeligt nummer. Jeg tager næsten aldrig telefonen, når der står ”hemmeligt nummer”. Den ringede igen, modstræbende tog jeg den. Det var en overlæge fra psykiatrisk afdeling i Roskilde, som sagde følgende til mig: ”Vi har læst din ansøgning, det er fint, du er præst og har erfaring med misbrugere, du skal ikke til samtale, vi har ansat dig, du skal starte den 1. juni.” Jeg var chokeret.

Jeg takkede og fremstammede, at jeg også havde en ansøgning i Svendborg, hvor jeg boede. Hun sagde: ”Helt fint, stillingen er din de næste seks dage, derefter går vi videre til de andre ansøgere”. Da jeg kom hjem fra ferie, åbnede der sig også en introstilling i Svendborg med ansættelse 1. juni.

Det skulle vise sig at blive en uforudset ekstra gave i mit sene arbejdsliv. Jeg har nu med stor glæde arbejdet i psykiatrien i snart to et halvt år og er frivilligt fortsat som præst ved siden af. Kombinationen af psykiatri, teologi og psykologi befrugter hinanden og åbner igen og igen op for nye overraskende horisonter.

Livet er fyldt med gaver, og jeg må med salmisten i Salme 16:11 udbryde: ”Du lærer mig livets vej, du mætter mig med glæde for dit ansigt, du har altid herlige ting i din højre hånd.”